

א) [כ"ה יג.], עין תוס' ובהים לו: ד"ה אלא, ג) לקמן טו., ד) [לעיל יא: וש"נ, ה) [שם].

גליון הש"ס

גמ' ואימא יין קרוש ע"י יומא דף ע"ב מוס' ד"ה גמר שזכר בטה"ד: שם חבילי קש. עין מ"ל פרק י"ד הלכה ד מהל' טומאת זרע: רש"י ד"ה צאו הדר פסוק הוא בספר עזרא. פסוק זה נמנה וכן נרש"י נמוש דברים לז כ"ו ודוגמא מנינו בעזרה ומתן להם והוא נמנה וכן לשון הש"ס לקמן דף לו ע"א וכן בעזרה אומר לאו הדר והו"פ ע"פ דברי חז"ל סנהדרין דף נג ע"ב מכדי כל מיני דעורא נמנה פן תכלה אמרינהו:

תורה אור השלם

א) חג הפסח תעשה לך שבועת ימים באספקד מגרנדן ובמקדן: (דברים מו. יג.) ב) ואשר יעבדו קול פכל עריהם ויבדו שלם לאמר צאו הדר והביאו עלי זית ועלי עץ שמן ועלי הדר ועלי תמרים ועלי עץ עבת לעשת סבת פתתוב: (נחמיה ח. יב.)

הגהות וצינונים

א) שמושה (דפ"ר ועין רש"י): [ב יש שהגיהו ונמלך (ר"ש דעסוי) ומראה כהן הגיה דאם נמלך וע"י ערוך לנר: ג) צ"ל וקנקנה (וכ"ה בירושלמי): [ד צ"ל וקנקנה (כ"ה במדרש): ה) במדרש איתא ענניך:

לעזי רש"י

זווי"ש. פיכוש זמדין, מין קנים (כש"י שזח דף קג ע"א ד"ה זמדין).

סוכה

פסולת גורן. קשין: פסולת יקב. זמורות ואשכולות ריקנים: גורן עצמו ויקב עצמו. הקשין עם התצורה ואשכולות עם העננים דהוה ליה דצר המקבל טומאה האוכל: יקב כתיב. דמשמע לאחר שנעשה יין: קרוש. קפוי: הא מילתא הוה בידן. עד השתא היינו ספורין

לידע טעם משנתנו מן המקרא הזה דצפסולת הכתוב מדצר לאי אפשר לסכך ציין: ואתא רבי ירמיה. שהזכיר לנו יין קרוש הצא משניר: ושדא ביה נרגא. קללה צגרון כלומר השיב תשובה נלחמת: רב אשי אמר. שפיר משמע פסולת מקרא דכתיב צאספך מגרנדן משמע שאתה אוספו ונוטלו מן הגורן וגורן הוא האוכל ומה שאתה אוסף וצורר מתוכו הוא הפסולת: צאו הדר. פסוק הוא צספר עזרה לעשות סוכות ולא הזכיר כאן אלא דצר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ: היינו עלי הדם היינו עץ עבות. מהו זה ומהו זה להזכיר שניהם צמקרא הלא אחד הם דההדס הוא עץ עבות על שם שהעלין מורכבין זה על זה כמין עבותות ושרשרות: הדם שופה. שאינו כשר ללולב לפי שאין עבותו עשויה זרדין. מין קנים הם שעושין^א זרדין טויל"ש צלע"ז ואוגדין אותם וצטודן למין צהמה אוכלתן ולכי יבשי עומדים להיסק: אין מסכבין בהן. כשהן קשורין וצמקרא מפרש טעמא: ובז"ן. הפסולין ששנינו צסכך: כשרין לדפנות. דכל סוכה הכתוב סכך משמע דדופן לא איקרי סוכה ודנפקא לן (לעיל ד' ו:) דפנות מצסכת צסכת צסכות מייחורה דקראי ילפינן ולא ממשמעותא הלכך סוכות תעשה צאספך מגרנדן אסככה הוא דקאי: גמ' שמעית מר' יוחנן תרתי. פי' טעם שני דברים האמורים צמשתנו שמעתי ממנו: חדא הא. דחצילין מ"ט לא מסככי צהו וחדא הא דמתן צמתניתין החוטט צגדיש לעשות לו סוכה נוטל מן העומרים למטה קמוך לארץ ונכנס לתוכו ועושה חלל כשיעור סוכה וסכך עשוי ועומד מאליו אינו סוכה ופירש לי ר' יוחנן

פרק ראשון

סוכה

יב.

אי מה חגיגה בעלי חיים. לעיל (דף ט.) גצי הא דילפינן איסור הנאה לא שייך לאקשווי הכי: בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר. רצי יוחנן לא יליף מענני כבוד מפרש צירושלמי דין כדעמיה ודין כדעמיה רצי

אי מה חגיגה בעלי חיים אף סוכה נמי בעלי חיים כי אתא רבין אמר ר' יוחנן אמר קרא באספך מגרנדן ומיקבך בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר ואימא גורן עצמו ויקב עצמו א"ר זירא יקב כתיב כאן ואי אפשר לסכך בו מתקוף לה רבי ירמיה ° ואימא יין קרוש הבא משניר שהוא דומה לעיגולי דבילה אמר רבי זירא הא מלתא הוה בידן ואתא ר' ירמיה ושדא ביה נרגא רב אשי אמר מגרנדן ולא גורן עצמו מיקבך ולא יקב עצמו רב חסדא אמר מהכא ° צאו הדר והביאו עלי זית ועלי עץ שמן ועלי הדם ועלי תמרים ועלי עץ עבות היינו הדם היינו עץ עבות אמר רב חסדא הדם שופה לוסוכה ועץ עבות ללולב: מתני' ° חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין אין מסכבין בהן ° יכולן שהתירן כשרות ° יכולן כשרות לדפנות °: גמ' א"ר יעקב שמעית מיניה דרבי יוחנן תרתי חדא הא ואידך ° החוטט בגדיש לעשות לו סוכה אינה סוכה חדא משום גזרת אוצר וחדא משום תעשה ולא מן העשוי ולא ידענא הי מינייהו משום אוצר והי מינייהו משום ° תעשה ולא מן העשוי א"ר ירמיה ניהוי אגן דאמר רבי חייא בר אבא אמר ר' יוחנן מפני מה אמרו חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין אין מסכבין בהן פעמים שאדם בא מן השדה בערב וחבילתו על כתפו ומעלה ומניחה על גבי סוכתו כדי ליבשה ונמלך עליה לסיכוך והתורה אמרה ° תעשה ולא מן העשוי מדהא משום גזרת אוצר הא משום תעשה ולא מן העשוי ורבי יעקב

יוחנן אמר עננים למעלה היו כלומר מן השמים הן צאין ואין זה גידולו מן הארץ דקתני מתניתין ור"ל אמר למטה היו ר' יוחנן מדמי להו כחדם המשלח לחצרו חצית וקנקנים^א וריש לקיש מדמי ליה כמאן דאמר לחצירה שלח קופתך וסכך לך חטין והכי נמי איתא צבראשית רצה (פרשה יג.) ר' יוחנן אמר אין עננים אלא מלמעלה שנאמר ואלו עם ענני שמיא ריש לקיש אמר אין עננים אלא מלמטה שנאמר מעלה נשיאים מקצה הארץ על דעמיה דרצי יוחנן לאחד שכיב את חצירו חצית של יין וקנקנים^א על דעמיה דר"ל לאחד שאמר לחצירו תן לי סאה חטין אמר לו הצא לי קופתך וצא מדוד כך אמר הקצ"ה לארץ חייתי ענני^א וקביל מיטרא:

אמר רבי זירא הא מלתא הוה וכו' ואתא רבי ירמיה ושדא ביה נרגא. משמע דרצי זירא לא מוקי ליה לקרא צפסולת גורן ומימה דצפ"ק דר"ה (דף יג.) דריש חג האסיף מאי אסיף קציר ופריך רצי חנינא מי מליח אמרת מאי אסיף קציר והכתיב מגרנדן ומיקבך צפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר אמר רצי זירא הא מלתא הוה צדן ואתא רצי חנינא ושדא ציה נרגא אלמא מודה ר' זירא דצפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר וי"ל דהכא נמי מודה צה רצי זירא ולא קאמר אלא דלא ידע לשנויי קושיא דר' ירמיה: חבילי זרדין. מפרש צירושלמי דאין חצילה פחותה מעשרים וחמשה קנים:

אין רבי דרבי חייא בר אבא לא שמיע ליה אמר רב אשי אטו חבילי קש וחבילי עצים משום גזרת אוצר איכא משום תעשה ולא מן העשוי ליכא והחוטט בגדיש משום תעשה ולא מן העשוי אוצר ליכא ור' יוחנן אמר לך הכא דקתני אין מסכבין בהן לכתחלה הוא דאין

טעמיה צחדא מינייהו אמר טעמא משום גזרת אוצר דמלאורייתא כשרה הוא ורצנן הוא דגזור שאס אתה אומר כן אין אדם עושה סוכה אלא הולך ואוכל וישן צאוצרו צמקוס שלא נשתמש שם כל ימות השנה והוא עשוי ועומד ולא לשם סכך של כל דנהוי שם סוכה עליה ואפילו שם סוכה שאינה של חג אלא כצית צעלמא וצחדא מינייהו פירש טעמא דפסולה מלאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי: וליא ידענא הי מינייהו. פירש לי ר' יוחנן משום גזרת אוצר והי מינייהו משום תעשה ולא מן העשוי: וליא ידענא הי מינייהו. פירש שאדם בא מן השדה. כל ימות החמה: ומניחה ע"ג סוכה. שיש לו כל ימות השנה למקנהו ומניח החצילין שם לייצןן ולא לסכך וכשמגיע החג נמלך עליהם לסכך: והתורה אמרה תעשה ולא מן העשוי. צפסולת וזה שנסכך שם שלא לשם סכך אפילו ללל אלא לייבש אין שם סוכה חל עליו והלכך גזור רצנן שלא יסככו צחצילין אפילו הוא מטיילן עליה לשם סוכת החג גזירה משום חצילין דכל השנה דאיכא פסול דלאורייתא אלמא טעמא דמתניתין דהכא משום גזרת אוצר היא ומדרצנן. כל דצר שאדם מקצה ומכניס לקיום קרי אוצר וחצילין שאדם מכניס כל ימות הקיץ לימות חורף קרי אוצר: ומדהא משום גזרת אוצר. שמע מינה הך דחוטט צגדיש פסולה מלאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי היא דהא שמעיה ר' יעקב לר' יוחנן צחדא מינייהו פסולה דלאורייתא: ורבי יעקב. דלא ידע לפרושי הי מינייהו פסולה דלאורייתא והי מדרצנן: הך דרבי חייא. דמפרש צהדיח לא הוה שמיע ליה: אמר רב אשי. מקשי אדרצי יעקב: אטו. תרוייהו טעמי מי ליכא למימרינהו צשתי המשניות: חבילי קש משום גזירת אוצר איכא. מדרצנן: משום תעשה ולא מן העשוי. דלאורייתא ליכא צתמיהה מי לא משתמע נמי מתניתין דצחצותם שניתנו שם כל ימות החמה קאמר דלא^א נמלך עליהם לסכך דהויא לה היא גופה פסולה דלאורייתא ומהיכא שמע ר' יוחנן דמתניתין דהכא לאו מלאורייתא קאמר: וחוטט בגדיש נמי משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזרת אוצר ליכא. מי לא מליין למימר נמי דאפילו סתם הכל כלפי מעלה ונענע עומדין שעל הסכך וחזר והניחן לשם סוכה קא פסיל ליה מתניתין מדרצנן משום גזרת אוצר דזימנין דלא מנענע ונעשין מאיליהן כדאמרת גצי חצילים דפסלת להו אפילו מניחן שם לשם סכך מדרצנן משום גזירה דכל ימות השנה לאוצר ומיהכא דייק רצי יוחנן הניך טעמי דמוקי להך מלאורייתא והך מדרצנן: אמר לך ר' יוחנן. מתניתין גופייהו דייקי כותמאי מתניתין דהכא קתני

אין חשק שלמה על ר"ח א) נאה דל"ל וגורו שלא לסכך צחצילת שהיחס היום אטו חצילות שהי' אלא מכצד ומנומחות וכו'.

יש א מיי פ"ה מהלכות סוכה הלכה י סמג עשין מג טוש"ע א"ח ס"י מרכט טעף טו: נו ב מיי שם טוש"ע שם טעף י': עה ג מיי שם פ"ד הלכה טו וסמג שם טוש"ע א"ח ס"י מל טעף א:

רבינו הננאל

בהמה שחוגג בה ואיתקש סוכה לחגיגה מה בהמה גידולי קרקע ואינה מקבלת טומאה אף סוכה כמותה. ונדחית [ואתח] למפשטה מדכתיב באספך מגרנדן ומיקבך בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר ונדחית גם זו ודקדק רב אשי מדכתיב מגרנדן ש"מ מגורן ולא גורן עצמו וכן מיקב ולא יקב עצמו למעוטי יין קרוש וכיוצא בו ונמצא קשיא דרבי ירמיה דחזיה ועמד לדברי ר' עקיבא בפסולת גורן ויקב. רב חסדא [אמר] מהכא צאו הדר והביאו עלי זית ועלי עץ [שמין] ועלי הדם ועלי תמרים ועלי עץ עבות לעשות [וסוכות] ככתוב כהני מה הני גידולי קרקע ולא מקבלי טומאה אף כל כוונתה ואסיקנא הדם הוא עץ עבות מאי היא עבות ללולב שאר מיני הדם חנינא מי מליח אמרת מאי אסיף קציר והכתיב מגרנדן ומיקבך צפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר אמר רצי זירא הא מלתא הוה צדן ואתא רצי חנינא ושדא ציה נרגא אלמא מודה ר' זירא דצפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר וי"ל דהכא נמי מודה צה רצי זירא ולא קאמר אלא דלא ידע לשנויי קושיא דר' ירמיה: חבילי זרדין. מפרש צירושלמי דאין חצילה פחותה מעשרים וחמשה קנים:

חשק שלמה על ר"ח א) נאה דל"ל וגורו שלא לסכך צחצילת שהיחס היום אטו חצילות שהי' אלא מכצד ומנומחות וכו'.

ע"א מ"י פ"ה מהל'
סוכה הלכה ה סמוג
עשין מג טו"ע א"ח ס'
תרכט טעף ג:
פ ב מ"י שם הלכה ד
טו"ע שם טעף ד:

רבינו הננאל

אמרי משמיה דרב
סיככה בחיצין זכרים
כשרה. אלו עצים הן הן
עשין לעשות מהן חצים
ואם העצים הללו נכנסין
בברזל כשרים לעשות בהן
אבל אם חקוקים והן
נכנסין בהן כיון שיש להם
חלל כדי ליכנס בו החץ
ולמלאותו עכשיו כיון
שיש בו בית קבול חשובין
ככלים ומקבלין טומאה
ופסולי הן לסיכון
כמשנתנו שאין מסככין
אלא בדבר שאינו מקבל
טומאה. אנציו פשתן.
פשתים דדייק ונפיץ
העומד לטויה. הרצנין.
פשותי העץ דליתיה לא
דייק ולא נפיץ הושני לא
אפשרא הכי נינהו.
שושי ושואצרי. שמות
עצי השדה ושוצרי מפורש
שריחם רע.

יב:

סוכה

פרק ראשון

סוכה

אין מסככין בהן. צתחילה משום גזירת אונר לא גרסינן לכתחילה
דדיעצד נמי לא מהני מדרבנן מדקאמר הא מדאורייתא שפיר
דמי משמע אצל מדרבנן לא וא"ת והא גבי דבר המקבל טומאה ואין
גידולו מן הארץ קמני מתניתין (לעיל דף יא.) אין מסככין צו אף על
גב דדיעצד נמי אינה סוכה אפילו
מדאורייתא וי"ל דשאני התם דליכא
למיטעי ומהא דקמני מתניתין ואם
היו מותרות^א כשרות לא מני למידק
מני דאפילו תחילתו הניחן ליעצן
מהני התרתן כאלו הוא נענוע
לעיל: **בחיצים** זכרים כשרה.
לא דמו לשאר פשוטי כלי עץ כמו
דף של נחומין דפרק המוכר את
הצית (ב"ב דף ק"ו.) דמקבל טומאה
מדרבנן דהני אפילו מדרבנן טהורין
כדפרישית לעיל (דף ה.) גבי מסגרתו
למעלה היתה: **בנקבות** פסולת.
קלת תימה כיון דעשוי למלאות ה"ל
גולמי כלי עץ דטהורים^ב כמו קמח
דסכינה עד שלא שם הצרזל:
מהו דתימא בית קיבוץ העשוי
למלאות לא שמייה בית קיבוץ
קמ"ו.^ג משמע מהכא דשמייה קיבוץ
וקשה לפירוש הקונטרס דסוף ארבע
מיתות (פנהדרין דף ס"ה.) גבי כדור
ואימוס דפירש שם צקונטרס דנחלקו

ר' אליעזר וחכמים צסדר טהרות דחכמים אומרים אין מקבלין טומאה
לפי שכלי עור אין מקבל טומאה אלא אם כן יש לו צית קיבוץ דאיתקש
לשק והאי הואיל וקיבולו נעשה למלאות ולהיות מילואו לחוכו עולמית
לא שמייה צית קיבוץ ור' אליעזר אומר מקבלין טומאה דשמייה צית
קיבוץ ולפירושו אחיה מסקנה דשמעתין כר' אליעזר ורבי אליעזר
שמותי הוא ודוחק לומר דהכי קאמר קמשמע לן דכי האי דחילין
שמייה צית קיבוץ לפי שפעמים שנוטלין הצרזל מן העץ ועוד קשיא
מהא דתניא צמס' כלים פ' י"ח (מ"ח) התפילין ד' כלים ואין לך עשוי
למלאות יותר מתפילין וצסנהדרין הארכתי^א וצמסכת כלים פרק כ"ו
(מ"ב) אמתניתין לררר המעות ר' אליעזר מטמא וחכמים מטהרין:
באניציו פשתן. פ' צקונטרס שכן ראוי לטמא צנגעים כדאמר
פ' צמה מדליקין (שבת דף ק"ו: וס"א) האונן^ב של פשתן
משיתלצנו פירוש אניציו פשתן לאחר שתקנו צמסרק שקורין צריני"ש צלע"ז משמע שר"ל שהפשתן עצמו מטמא צנגעים קודם טויה ולפירושו
אחיה שמעתין כרבי יהודה דפלוגתא היא צמסכת נגעים פרק י"א (מ"ח) ומייתי לה צפרק צמה מדליקין (ס"א) דתנן שתי וערב מטמא
צנגעים מיד דצרי ר"מ רבי יהודה אומר השתי משישלק והערב מיד והאונן של פשתן משיתלצנו ותמיהה היאך פשתן מטמא צנגעים לשום
תנא הא שתי וערב כתיב ועוד דנמנא רבי יהודה מיקל טפי מרבי מאיר צשתי ומחמיר צאונן וכי תימא צאונן לא פליגי ושמעתין ככולי
עלמא אכתי^א מאחר דנראה לטמא צנגעים כשהוא אונן היאך יוצא שתי מידי טומאה עד שישלק ועוד דאמרין צפרק צמה מדליקין (ס"א)
סומכוס אומר סיככה צטווי פסולה מפני שצמטמא צנגעים כמאן כי האי תנא דתנן ומייתי מתניתין דנגעים משמע צהדיא דאין מטמא
צנגעים אלא טווי ומיהו צההוא שמעתא גופא פ' צקונטרס אונן של פשתן שלא נטוה ורובה לומר דפליגי ועוד קשיא דקאמרין התם אמר
אציי ר' שמעון צן אלעזר וסומכוס אמרו דבר אחד רבי שמעון צן אלעזר הא דאמרן דקמני התם ר' שמעון צן אלעזר אומר כל היוצא מן
העץ אין צו משום שלש על שלש ומסככין צו חוץ מפשתן והשתא היאך אמרו דבר אחד הא מיפלג פליגי דסומכוס טווי קאמר ור' שמעון
צן אלעזר דאשכתן רבי יהודה דמטמא אונן צנגעים לכך נראה כמו שפירש צערון דאונן הוא מטוה של פשתן ושתי וערב דקאמר ר"מ היינו
צצמר שניכר צו מהו ערב מהו שתי שזה טווי כלפי היד וזה טווי כלאחר יד אצל דפשתן הכל שוה ואין ניכר ורבי אלעזר^ב צפ"ק דמסכת ע"ז
(דף י"ז:) דחייחו ליה תרי קיצורי ואמרי ליה הי דשתיחא הי דערבא יש לפרש צצל צמר שהדבר ניכר אי נמי צצל פשתן ולצקיאין כגון רצן
של טרסקים ניכר אחיה ראוי לשתי ואחיה ראוי לערב ואניציו פשתן נמי אומר ר"ת שהוא מטוה ור"ש צן אלעזר וסומכוס צטווי דווקא מיירי
אצל קשה דצמס' נדרים פ' ר' אליעזר אומר פותחין (דף ק"ו: וס"א) דאמרין שמה שעה נאה דומה לאניציו פשתן (ואינה ראיה כלל^א) ועוד תניא
צספרי (פרשה ח"א) יכול לא יציא גיזי צמר ואניציו פשתן ויתחמס צהן ת"ל שצטנו משמע דאניציו פשתן דומיא דגיזי צמר שלא נטוה ועוד
סוגיא דשמעתין מוכחא דהוא פשתן שלא נטוה ודייק ונפיץ מדקאמר צהוני פשתן כשרה צהושני פשתן איני יודע ומשמע דמספקא ליה צתרי
ולא דייק ודייק ולא נפיץ מכלל דדייק ונפיץ פשיטא ליה דפסולה והיינו אניציו לכן נראה דאניציו פשתן ודאי לאו טווי הוא ואע"ג דאינו מטמא
צנגעים הואיל וקרוב הוא לטומאה גזר צהו רצנן לפסולו לסכך כדאשכתן לקמן (ט"ו.) דאכיא דפסיל נסרים משופין משום גזירת כלים ואפילו
מאן דמכשר התם מני למיפסל הכא והא דקאמר סומכוס סיככה צטווי פסולה מדאורייתא קאמר והוא הדין כשאין טווי מדרבנן כדקאמר ר'
שמעון צן אלעזר חוץ מפשתן דמשמע פשתן כגון אניציו ואמרו דבר אחד דקאמר משום דלר' יהודה דאין מטמא צנגעים עד שיתלצנו לא מיפסלי
אניציו לסוכה כיון דרחוקין מטומאה אצל סומכוס קאמר סיככה צטווי דמשמע מיד ואפילו תימני לומר דפסיל ר' יהודה מדרבנן קודם ליצון
כמו ר"ש צן אלעזר קודם טויה על כרחן סומכוס מדאורייתא קאמר מדקאמר מפני שצמטמא צנגעים והא דלא קאמר ר' שמעון צן אלעזר
וסומכוס ור' מאיר אמרו דבר אחד צסדר המשנה אין כתיב דצרי ר' מאיר צמס' נגעים וכ"ש דניחא טפי הא דקאמר כמאן כי האי תנא
ולא קאמר כמאן כר"מ ועוד משום דר' מאיר לא איירי צסיכון אע"ג דהא תליא דכיון דמטמא מיד א"כ יפסול לסכך מדרבנן צאניציו
פשתן ולעולם אונן של פשתן דר' יהודה טווי כדפירש הערוך ונ"ע ועוד י"ל דרבנן דפליגי עליה דסומכוס צצרי סיככה צטווי כשרה אע"ג
דמטמא צנגעים דקצברי דלא שייך למילף מפסולת גורן ויקצ לפסול צצרי המטמא צנגעים מאחר דאין מטמא צשאר טומאות והיינו אמרו
דבר אחד צמה שאין מסככין צצרי המטמא צנגעים דליכא למימר דחוץ מפשתן דקאמר ר"ש צן אלעזר צצגד פשתן איירי וכרבנן כמו אין צו
משום שלש על שלש דהיינו צגד דהא לאו מלתא היא דצההוא נמי ה"ק כל היוצא מן העץ אין צו משום שלש על שלש חוץ מן היוצא מן הפשתן:
אפקותא

אין מסככין צהן ולא קמני אינה סוכה משמע מדאורייתא סוכה היא
הלכך על כרחן צמניחן עכשיו לשם סכך קאמר ומדרבנן ולא צנמנך
על המונחין ועומדין דפסולה מדאורייתא וגבי חוטט צגדיש קמני
אינה סוכה משמע לגמרי אינה סוכה דפסולה מדאורייתא אלא צשלא
נענוע הסכך לשם סוכה קאמר אצל
נענוע כשר דהא אסיק אדעתיה ומיקן
וליכא למיגזר צה משום זימנא אחריתי
שהרי המעוות תיקן וכל שכן שלא
יעוות: סככה בחיצים. צית יד של
חלים פלקיי"ש צלע"ז: זכרים. קעין
שלנו שמוצין אותה צצית קיבוץ של
תך: כשרה. דאע"ג דכלים נינהו
פשוטי כלי עץ אין מקבלין טומאה:
נקבות. שיש נקצ צרששו והתך עשוי
כמנלע ונכנס לתוך הנקצ הוו להו
מקבלין צצכלי עץ ורחויין לקבל
טומאה ופסולה: העשוי למלאות.
מילוי עולם שלא להתרוקן עוד: אומר
רבה בר בר חנה. שמעתי ג' דצרים
מר' יוחנן השנים פירש והשלישי השיב
איני יודע: סככה באניציו פשתן פסולת.
שכן ראיה לטמא צנגעים כדאמר
צצמה מדליקין (שבת דף ק"ו: וס"א) האונן^א
של פשתן משיתלצנו (פירוש אניציו^ב)
לאחר שתקנו צמסרק שקורין צריני"ש
ועשאן אונן שקורין רישט"א: בהוצני
פשתן. שמעתי מר' יוחנן כשרה דהיינו כשהוא צהונין שלו כמו שגדל
ולא כשרה צמי המשרה ולא נופץ צמכתשת: והושני פשתן איני יודע.
אם כשרה או פסולה: והושני עצמן איני יודע. מאי קרי ר' יוחנן
הושני: מה נפשך. לפרש צהס: שמא דייק. צמכתשת ולא נפיץ
צמסרק קרי הושני ואמר צהו איני יודע: אב"ל תרי. שרוי צמי המשרה:
ולא דייק. הוי צכלל הוצני כי ההוא דלא תרי ולא דייק וכשרה: או
דלמא תרי ולא דייק נמי הושני קרי דהו. ואף הן צכלל ספיקא ולא
הוה פשיטא ליה להכשיר אלא צדלא תרי ולא דייק: שושי. פליי"א
צלע"ז: שווצרי. ארני"א צלע"ז^א. שושי ושוצרי מיני ירקות ורבי מכיר
פירש שוצרי ארצ"א שקורין פלקיר"א והוא שעליו רחצין וגדל ציערים:
מסככין בהם. שאינם מקבלין טומאה לפי שאין מאכל אדם:
דקרי

פשתן. שמעתי מר' יוחנן כשרה דהיינו כשהוא צהונין שלו כמו שגדל
ולא כשרה צמי המשרה ולא נופץ צמכתשת: והושני פשתן איני יודע.
אם כשרה או פסולה: והושני עצמן איני יודע. מאי קרי ר' יוחנן
הושני: מה נפשך. לפרש צהס: שמא דייק. צמכתשת ולא נפיץ
צמסרק קרי הושני ואמר צהו איני יודע: אב"ל תרי. שרוי צמי המשרה:
ולא דייק. הוי צכלל הוצני כי ההוא דלא תרי ולא דייק וכשרה: או
דלמא תרי ולא דייק נמי הושני קרי דהו. ואף הן צכלל ספיקא ולא
הוה פשיטא ליה להכשיר אלא צדלא תרי ולא דייק: שושי. פליי"א
צלע"ז: שווצרי. ארני"א צלע"ז^א. שושי ושוצרי מיני ירקות ורבי מכיר
פירש שוצרי ארצ"א שקורין פלקיר"א והוא שעליו רחצין וגדל ציערים:
מסככין בהם. שאינם מקבלין טומאה לפי שאין מאכל אדם:
דקרי

א [לקמן טו.]. צ [מוסף]
פ"א. א [עין חולין כה
ע"א.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מהו דתימא
כו' משמע מהכא
דשמייה קיבוץ. עיין
משנת שבת יעקב ח"א
ס' לג: [מכמ"י שם. ע'
צמ דף ז' ע"א צמס'
ד"ה ועל שאר וכו' וצדף
נב (ע"א) [ע"ב צמס'
היא של אלמוג וכו']:

הגהות וצינונים

א [רש"ל מ"ז (גליון):
צ בכת"י בהושני
פשתן איני יודע
והושני עצמן איני יודע
מהו: ג צ"ל האונן
כ"ה בגמרא שם ועי'
רש"ש בתוס' ד"ה
באניציו: ד [רש"ל מ"ז
(גליון): ה תיבות
שושי פליי"א בלע"ז
שוצרי ארני"א בלע"ז
ליתא בכת"י ובאר"ז:
ו דיבור זה שייך לעיל
סוף עמוד א: ז צ"ל
ובד"ץ שהתירן (מנחת
יהודה, ועי' מהר"ם):
ח [לפנינו בסנהדרין לא
נמצא בתוס' אריכות
וקיצור ועי' בפ"י הר"ש
כלים פכ"ז מ"ב. ועי'
תוס' שבת נב: ד"ה היא
של אלמוג וכו' דאמרין
בית קיבוץ לא שמייה
בית קיבוץ ומצוה ליישב
דלפי שהחליטו תוס'
דהכא וגם הר"ש נשאר
קושיות תוספ' בשבת
וי"ל קצת] (גליון):
ט נראה דת"ס נפל
דבריהם ותחת אונן
המוזכר בכל הדיבור צ"ל
אונן (רש"ש עיי"ש):
י ז צ"ל אכתי קשה
(מהר"ם): כ בגמ' שם
רבי אלעזר בן פרטא:
לן ר"מ מ"ז (גליון)
והר"ש דעסוי גורס
ואינה נאה:

לעני רש"י

פלקיר"ש. פירוש צית יד
של חלים, קנה של חלים
(ויק"ר פכ"ה סימן ד,
קהל"ר פ"ב א [ס]).
צריבי"ש. פירוש מסרק
של פשתן (שמסרקין צו את
הפשתן) (עיין כלים פ"ג
מ"א וערוך ערך מסרק).
רישט"א. פירוש אונן,
אגודות של פשתן מנופץ
(רש"י שבת דף ז' ע"ב ד"ה
אונן). ארבי"א. פירוש
עשב, נמה. פלקיר"א.
פירוש פאר קרוי"ט.